

גליין קעח
פר' ויגש
תשפ"ד לפ"ק
שנה ר'

בהורא

אור הנבונה
הפנימית בדרך
המעשית הק

יו"ל ע"י ממלכת "אש החסידות" העולמית - בית היוצר להפצת אור החסידות

הוקם לעיני הנה"צ רבי משה ב"ר יוסף זצ"ל אב"ד טורדא

עבודת יום השישי
טועמיה: הרגשת מרירות וחשכות
המתגברת ערב שבת עם חשיכה

גילוי אלוקות
היכל המגיד ממעזריטש: המשכת
אלוקות על ידי העבודה

עבודת התפילה
כתר נהורא: הסתכלות לתוך לבם של
המתפללים (ב)

רבקה נפשי אחריו
תנו רבנן מעשה: הצדיק שביקש שלא ירדמו
אותו הרופאים בשעת ניתוח

דבר המערכת

מ'גייט דאווענען

ספרי החסידות מלאים בפרשת השבוע בעניין עבודת
הלב זו תפילה
כל צדיק לפי דרכו, מביא איתו אור בעניין התפילה,
וכפי שמבארים רבותנו את הפסוק: "ויגש אליו
יהודה" שקאי על עבודת התפילה.

ב'זרע קודש' מבואר ש'תפילה' הינה לשון 'דביקות',
מלשון 'נפתולי' אלוקים נפתלתי, כי ע"י התפילה
מדבק האדם את עצמו באלוקותו ית', ואז כשדבק
באלוקותו ית' בוודאי תפילתו עושה רושם ע"ל.

מידי יום ביזמו צצה ועולה השאלה ומנקרת במוחם
של אנשים בני לאים שונים, בחורים ואברכים: מה
פשר המטלה הזאת שאנו מבצעים כאן מידי יום?
כל יום אנו מקדישים שעה שלימה ויותר לתפילה,
מה פשר המשימה הזאת? להללם אף ראה הרב
כמטלה יומית שצריך לעשות אותה ולציין ביומן
שהיא אכן בוצעה. אמרתי את כל מילות התפילה
ויצאתי ידי חובתי, גישה כזאת לתפילה ברור שהופכת
את התפילה למעמסה כבדה שרק גורמת לנו לרצות
להיפטר ממנה.

זוהי ההשקפה השטחית במבט הראשון, אך כאשר
נעין בספרי רבותינו הקדושים מאורי החסידות נגלה
שהתפילה הינה שעה של תענוג, שעה של קורת רוח,
דבקות וקרבת אלוקים. שעה בו אנו ממלאים את
מצבורינו הרוחניים, את ליבנו ומוחינו באהדות ה',
באהבתו ויראתו.

נשאלת איפה השאלה, אך בדיוק עושים זאת? מהי
הדרך הנכונה שעלינו לצעוד על מנת שנשיג את
מטרות התפילה, אך ניע לעתענוג הנכסף בתפילה?

הספר החדש שיצא לאור כעת, מעניק תשובה
ברורה ובהירה בטוב טעם ורעות, זהו הספר הנפלא
אש העבודה על ענייני התפילה המבאר היטב את
ענייני סדר התפילה על כל פרטיה.

קטעי התפילה יקבלו בהירות ומשמעות אחרת,
שתערום לנו להתענג על כל קטע וקטע מקטעי
התפילה.

בספר זה נגלה עולם חדש של תפילה אמיתית מותך
תענוג וקרבת אלוקים שיביא לנו חיבור אמיתי
לאלקים, התחדשות ורעננות בתפילה.

טעמו וראו כי טוב ה'

על מנת להנגיש את הספר לכל דורש ומבקש לזכות
לאור ולחיות בתפילה ולרנל ההשקפה, יצאנו במבצע
מיוחד בו ניתן להשיג את הספר במחיר מוזל מאוד.

הבא את האור הנדול אל תוך ביתך שישאך לך את
הדרך באור התפילה.

בידידות
ישע' יצחק פריעדמאן - יו"ר אש החסידות

בידודי אמונה לפני התגלות השפע

הכרזת "אני יוסף" שפכה אור על התעלומה המסתורית, וכך גם
הכרזת "אני ה'" תגלה למפרע כיצד כל הקשיים שימשו ללידת השפע

נהורא מעל-ראי

בירורים, להתמודד מול נסיונות, שם בתוך עומק הנסיון מתבררת
הנקודה הפנימית של הנשמה ומתוכה מתייסד כל הבנין.

גם כאשר רוצים לקבל דרגות של אמונה מן השמים, צריך
קודם לחרוש ולזרוע. להתמודד מול קשיים באמונה, לטפס
על קירות חלקים, זיך דראפען אויף גלייכע ווענט, להסיר
עוד קליפה של טבע ועוד קליפה של כוחי ועוצם ידי, להשיר
ולפשוט עוד מחיצה, עד שאנו נפגשים פנים בפנים מול השי"ת.
אלו הם רגעים קשים, בהם כביכול אבינו הרחמן עוזב
אותנו, כמו אב שמלמד את בנו לילך לבד ובאמצע עוזב אותו
כדי שיתלמד ללכת בכוחות עצמו. אבל אחר כך היתה הרווחה
והשפע יורד מלמעלה בכפל כפלים.

לא זו בלבד. במצבים כאלו פוגש האדם את עצמו קרח
מכאן ומכאן. הוא כבר מאס בתענוגי עולם הזה, אך עדיין לא
זכה לתענוגי העולם הבא. הוא טועם 'טעם מוות' ושבע מרוחות.
אך הכל כדאי בשביל האור והתענוג שיבואו
לאחר זמן (נתיב מצותיך, נתיב האמונה שביל ג' אות
(יח).

כך היה גם עם יוסף הצדיק שעלה למלוכה,
יוסף הוא המשביר, אך קודם לכן עברו עליו
משברי מוות, נקסו עליו מיתתה, זרקוהו לבור, עבר
נסיונות בקדושה, השליכוהו לבית האסורים
ואכל מרוחות.

בכל אותן שנים העלה יוסף הצדיק בירורים
של אמונה, קדושה, בטחון, דביקות, תפילה, עד
שברגע אחד יצא מהבור ועלה לגדולה, גשם רב
של שפע גשמי ורוחני הומטר עליו מהשמים,
אבל הכל הוא תוצאה ישירה של הבירורים שלו
שהעלה בהיותו בעמק הבכא.

כאשר השבטים חששו לשלומם של בנימין,
הם פחדו על עתידו, והתחילו לערוך סערה גדולה אודות ירידתו
של בנימין הצדיק לתוך הנסיונות של מצרים, נתגלה להם לפתע
יוסף והכריז "אני יוסף!" כך באופן כזה מגיעים לדרגה של יוסף
הצדיק! 'ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם וגו' כי למחיה שלחני
אלקים לפניכם', מכל הבירורים הללו נולד שפע עצום.

כך לעתיד לבוא יאמר הקב"ה 'אני ה'" ואז נבין למפרע כיצד
כל קושי, כל נסיון, כל רדיפה, כל נפילה, כל טעם מיתת, כל
התמודדות, הכל היה בירורים כדי להמשיך שפע רב טוב לנצח!

ואמרו חכמינו ז"ל (ויק"ר כד, ט): מ'אני' של בשר ודם אתה
למד 'אני' של הקב"ה, ומה 'אני' של בשר ודם על ידי שאמר
פרעה ליוסף 'אני פרעה' זכה לכל הכבוד הזה, לכשיבא 'אני' של
הקב"ה 'ועד זקנה אני הוא' וכתוב 'כה אמר ה' מלך ישראל וגואלו
ה' צבאות אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים' על אחת
כמה וכמה!

לפני שמקבלים שפע מהשמים, צריך לשלם מחיר! רק
לאחר שאנו מעלים בירורים מלמטה, והבירורים אלו לפעמים
קשים מאוד, יכול לרדת שפע רב מלמעלה.

הדוגמא לכך הוא הגשמים היורדים בתקופה זו.

הגשם לא יורד בחינם מהשמים אל הבריאה הנפלאה שלפנינו,
לפני זה צריך להעלות מכאן כמויות של אדים העולים מן הים על
ידי חום השמש המכה בהם - 'ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל
פני האדמה' (בראשית ב, ו). אדים אלו אינם מספקים את כמויות
הגשמים שירדו אחר כך, אבל הם מהווים את הבסיס.

יש גשמים היורדים על ידי העננים, וגשמים אלו אינם מים
חדשים אלא כבר היו למטה בימים ובתהומות, ועל ידי החום
והאדים עלו למעלה ונעשו עננים, ושוב ירדו למטה על ידי הגשם.

אך יש גשם הנושא עמו מים חדשים מאוצר הגשמים
העליון, וכמו שאמרו חכמינו ז"ל (תענית ט): שהגשמים היורדים
אלינו מן השמים אינם מן העננים, אלא העננים
פותחים את פיהם ונעשים 'כלי לקבל את המים
העליונים, והם מריקים אותם למטה (ע"י רבינו
בחי דברים יא, ז; ישמח משה פר' בראשית).

על דרך זה בכל תחום ונושא. כאשר מצפים
שירד שפע מהשמים, שפע גשמי ורוחני, צריך
קודם לכן להעלות מלמטה 'מים תחתונים'.

המאור עינים כותב שכאשר רוצים לקבל
שפע של אהבה אלוקית מלמעלה צריך קודם
לכן להעלות מלמטה בירורים של אהבה. כל
פעם שיהודי נתקל באהבה נפולה והוא מתגבר
עליה, או שמעורר עצמו באהבת ה', עולם
בירורי אהבה הללו למעלה ומעוררים נחת רוח
יוחד עליון, ומגודל התענוג מתעורר כביכול
הקב"ה להשפיע עוד אהבה לאיש הלוה.

על דרך זה איתא ב**סידורו של שבת** (ח"ב דרוש ז'): ועוד יגדל
נא כח האיש הלז בזה, כי כל ניצוצות הקדושה שהגביה בטוב
כוונתו אח"כ הנה נפשו ורוחו ונשמתו של האיש הלז אליהם
יאספו כל בחינת הניצוצות קדושות האלו ונעשה מהם מוחין
להאיש הלז להוסיף בו קדושה ואהבת ה' ויראתו בכח ניצוצות
קדושת שמו ית' השורים עליו. עכ"ל ק.

לפני שיהודי מייסד את ביתו, עליו לעבור תפילות רבות,
לפעמים בשלב השידוכים ולפעמים כשהוא ממתין לזרע של
קיימא וכיוצ"ב. תפילות אלו - בהן הוא מוצא את עצמו לבד
מול הקב"ה, הם עמודי התווך לבית המוקם והולך. בתקופה זו
הוא מייסד את היסודות, הוא מברר בירורי אמונה, בירורים אלו
עולים למעלה ויורדו אח"כ בשבילו את השפע.

כמו כן, בכל דרגה בעבודת ה', צריך להזיע תחילה, להעלות

לעתיד לבוא יאמר
הקב"ה 'אני ה'
ואז נבין למפרע
כיצד כל קושי, כל
נסיון, כל נפילה, כל
התמודדות, הכל
היה בירורים כדי
להמשיך שפע רב
טוב לנצח!

האם מותר לחשב קצים?

מאמר חמישי בסדרה

קץ הגלות חתום וסתום, והסיבה היא, כי הקב"ה רוצה להביא משיח, הנה זה עומד אחר כתליו, קול דודי דופק פתחו לי, אלא שאנו לא מוכנים, ואין הגאולה תלויה אלא בנו, ולכן הקץ סתום כי הכל ממתין רק עלינו - שנדרוש ונמתין באמת להתגלות הגאולה השלימה.

כללא דמילתא: אין זמן קצוב לקץ הגאולה, כי בית המקדש נבנה מהרצונות של כלל ישראל. וכמו בזמן שנכנסו ישראל לארץ שלא נבנה בית המקדש ארבע מאות שנה משום שעדיין לא נשלם עומק רצונם ותשוקתם שתשרה השכינה בתוכם, על דרך זה בזמנינו - רק כאשר יושלם עומק רצונם של ישראל לדרוש את גאולתם, יוכל משיח צדקינו לבוא ולהתגלות.

הווי אומר: הרצון והדרישה אינם מקרבים את הגאולה, אלא הם עצמם יוצרים את הגאולה.

וכך כתב הרמב"ן (במדבר טז, כא): ואני אומר בדרך סברה, שהיה עונש על ישראל בהתאחר בנין בית הבחירה, שהיה הארון הולך מאהל אל אהל כגר בארץ ואין השבטים מתעוררים לאמר נדרוש את ה' ונבנה הבית לשמו, כענין שנאמר (דברים יב, ה) 'לשכנו תדרשו ובאת שמה', עד שנתעורר דוד לדבר מימים רבים ולזמן ארוך כו'. ואילו היו ישראל חפצים בדבר ונתעוררו בו מתחלה היה נעשה בימי אחד מהשופטים או בימי שאול, או גם בימי דוד, כי אם שבטי ישראל הם היו הבונים. אבל כאשר העם לא השגיחו, ודוד הוא המשגיח והמתעורר והוא אשר הכין הכל היה הוא הבונה, והוא איש משפט ומחזיק במדת הדין ולא הוכשר בבית הרחמים, ועל כן נתאחר הבנין כל ימי דוד בפשיעת ישראל, ועל כן היה הקצף עליהם כו', כי השכינה מתהלכת בכל ישראל מאהל אל אהל וממשכן אל משכן ולא היה אחד בכל שופטי ישראל הרועים אותם מתעורר בדבר. ואמר הכתוב עוד, כי גם השם רחם מהם ולא דבר לאחד מכולם לבנות הבית, רק עתה שנתעוררת הטיבות כי היה עם לבבך, ואצוה עתה לבנותו על יד שלמה בנך שהיה איש שלום.

ואיתא בספ"ק תפארת שלמה (פרשת ראה) בזה"ל: כי עיקר ענין השראת השכינה בביהמ"ק נעשה ע"י התפילות ורצונות טובות של ישראל. שימיכו ויורידו אורות העליונים ברצונם הטוב ומחשבתם הקדושה ויושפעו להשרות שכינתו הקדושה בתחתונים. כי 'האננם ישב אלקים על הארץ'. רק 'ושכתי בתוכם' כתיב, בתוך לבבות בני". וזה הפירוש 'בית תפילה יקרא' שהוא נעשה ע"י תפלות של ישראל.

והנה זה הענין והטעם שנתעבב בנין הבית בתחלה אחרי ביאתם של ישראל לארץ יותר מארבע מאות שנה. הלא הרבה מצות וחוקים ומשפטים התלויות בארץ ובבנין בית המקדש למה לא עלה בלב כל השופטים שקדמו להם לבנות הבית לשם ה' עד בימי דוד. אך הענין הוא כי עד העת ההיא לא מלאו התפילות והרצונות של בני ישראל להיותם ראויים לבנין הבית. והווי שעד זמן ההוא לא נולד משיח צדקנו שלא מלאו התפילות והבקשות עליו כי כן צריך לבקש על דוד המע"ה כמ"ש (הושע ג, ה) 'ובקשו את ה' אלהיהם ואת דוד מלכם'. כי דוד המע"ה הוא בחי' מלכות שהוא בחי' בית המקדש כמ"ש (תהלים קכב, א) 'שמחתי באומרים לי בית ה' נלך'. ולכך כאשר בא דוד המע"ה נתעורר הבית המקדש אחריו מיד. והווי כאשר מלאו הרצונות של כל ישראל על בית המקדש מיד נודע להם המקום בירושלים, וז"פ 'שמחתי באומרים לי בית ה' נלך'. פ"י שכולם רוצים ומצפים לבית ה' ע"כ מיד נודע לי המקום ומיד עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים וגו' ששם עלו שבטים וגו' כמ"ש (דברים יב, ה) 'מכל שבטיכם וגו'. עכ"ל.

נמצינו למדים, כי כל רצון - מוסיף עוד אבן ולבינה בבית המקדש. כשאנו משתוקקים לעבודת הקרבנות - אנו יוצרים את המזבח, וכשאנו מתאוים לעבודה המקודשת לפני ולפנים - אנו בונים את קודש הקדשים!

עבודת התפילה

על פי משנת החסידות פרק י'

תענוג הקב"ה בתפילת ישראל

כתר נהורא

שערים לעבודת הרנפילה מתוך העמקה בספרי חסידות

מאוצרות הגה"צ רבי יהואל יהושע שיינפלד שליט"א

הסתכלות לתוך לבם של המתפללים (ב)

"רגש האדם מטעה אותו בתפילה. וזהו אחד מעיקרי המפריעים לאדם בעת התפילה, על כן נכון לעשות סדר בדברים, להעמיד דבר על מתכונתם, למען יהיו לתועלת"

וראה אמרי פנחס (שער ג, אות טג): אין לו לאדם חשק להתפלל קודם התפילה, רק אחר שעומד להתפלל אז מגיע לו חשק וחפץ להתפלל, וטעמו של דבר, מפני שכל שם רחוק ומחבר כמה אלפים עולמות וגם כל אות מחבירו ובדבר הרחוק אין לו חשק להגיע אליו, רק אחר שהגיע ועמד להתפלל ומקרב את בחבירו ושם בחבירו ומייחד הוי' אדני' ומקרב העולמות והנשמות אז הוא קרוב, ועי"ז יש לו חשק להתפלל, כי גם בגשמי הדבר ג"כ כך, שאם יהיה איזה דבר ברחוק יותר מן הראוי לא יגיע אל אדם שום חשק לקרב אליו, אבל כשידוע לו שיש בעיר הדבר ההוא, אזי יגיע לו תשוקה על זה. עכ"ל.

וראה בספר שיח שרפי קודש (תפילה אות יב) שכתב בזה"ל: שמעתי מאדמו"ר הגאון הקדוש ה"ר מנחם מענדיל זצ"ל מקאצק שאמר לאחד, שקודם שיעמוד להתפלל, יחשוב אולי טוב שלא להתפלל, ואלך לאכול בלא תפילה, רק שאינו מניח לי לאכול בלי תפילה, ומה הוא זו שאינו מניח לי לאכול בלי תפילה, הוא מחמת שאני ירא מהש"ת. ויחשוב בעצמו, מה אני ירא, ויחשוב כי הוא ברא שמים וארץ וכל העולמות מאין ליש וכל רגע ורגע משגיח על כל העולמות ומחיה וממהה אותם וביכולתו לבטלם בכל רגע, על כן אני ירא ממנו. ואחר החשבון הזה יתפלל, שיראה גדלות הבורא ושפלות עצמו. עכ"ד.

רק לאחר שידועים את התשובה הזאת, אפשר לגשת להתפלל.

במצב כזה, כאשר הגוף יבש ומיובש, אין לו כלל חשק להתפלל עכשיו, והנשמה חפציה להתדבק בבורא, יכולים להתחיל ולגשת אל העבודה שבלב - כאשר תכלית התפילה היא לעורר את הנשמה, ואז לשתף ולהכיר גם את הגוף ואת הרצונות הטבעיים אל דביקות הבורא ית', והיא היא תכלית התפילה כמו שיתבאר בפרקים דלהלן.

שמעתי כמה פעמים מאדמו"ר [המגיד מקאצק] זצ"ל איך שהפליג בגנות המתעצלים בעבודה ומאחרים זמן התפילה הרבה באומרם שאין כעת זמן הראוי להתפלל שעדיין אין להם בהירות המוחין כראוי, שבדואי אין זה משלימות העבודה להמתין עד שיבוא אליו את תעוררת דלעילא, כי אין זה מהחידוש שיתפלל בכונה כשיעוררו אותו ממרום אך עיקר השלימות להתחזק מעצמו הגם שאינו מרגיש בעצמו שום חשק והתלהבות אעפ"כ יעשה כל ההתאמצות עד שיתעורר אל העבודה ויתחזק בכל כוחו להתעורר מעצמו ולהתחזק בכל האפשרי לעמוד על עמדו ולהתפלל תפלתו כראוי. עכ"ד.

כאשר יהודי ניגש להתפלל ושואלים אותו: האם אתה רוצה להתפלל עכשיו? יש כמה תשובות בדבר: יש שישבו שהם חפצים להתפלל, ויש שיענו שאין בהם כח עכשיו להתפלל, לא מאיר להם המוחין, ואילו לא היה חובה להתפלל לא היו ניגשים לתפילה זו.

לפעמים התשובה השניה אמיתית יותר. כי התשובה הראשונה - יתכן שלא מתאים ליהודי חשוב כמותו לענות שאינו רוצה להתפלל, ויכול להיות שיש בזה הונאה עצמית והוא מרמה את עצמו כאשר באמת אין בו רצון פנימי להתפלל, והיינו שאילו לא היו רבותינו מתקנים שצריך להתפלל שלוש תפילות ביום, יתכן שלא היה נעמד להתפלל בבקרו של יום רגיל שעה שלימה כי אינו מרגיש משיכה לכך.

יש צדיקים נשגבים עם נשמה גבוהה שירדת אחת לשלוש מאות שנים, וכאשר פוקחים את עיניהם בבוקר מיד קופצים מהמיטה מתוך השתוקקות עצומה להתפלל לפני קונם.

אבל מי שאינו נמנה על הל"ו צדיקים שבדור, יתכן שהוא מרמה את עצמו, אולי הוא אוהב את התפילה משום שכבר רגיל למסלול זה עשרות שנים. הוא יודע שזה הסדר ואי אפשר באופן אחר: משכימים בבוקר, נוטלים ידיים, לוגמים קאווע, חוטפים מוקו, ותופסים מנין. לאחר מכן ממשיך כל אחד לפעלו ולעבודתו.

מי שאינו מוצא את עצמו ביריעה זו, אשרי לו ואשרי חלקו, מי ידמה לו ומי ישוה לו, וירבו כמותו בישראל. אבל לב יודע מרת נפשו, מי יאמר זכיתי ליבי להשתוקק מתוך פנימיות הלב לעמוד בתפילה נוכח פני ה'.

ולכן, בכללות כאשר שואלים את השאלה הנוכרת: האם אתה רוצה להתפלל? התשובה הנכונה ביותר היא: 'כן ולא'. אני רוצה להתפלל ואיני רוצה להתפלל. הא כיצד? הנשמה רוצה להתפלל, והגוף אין לו חשק.

ומובא בשם הרה"ק רבי יעקב דוד מאמשינוב ז"ע, שאמר שהרי מלובלין לקח את הטלית בבוקר, ואמר: מ'וויל גיין דאווינין [-אנו רוצים להתפלל], ואח"כ אמר: מ'וויל דאך נאך נישט גיין דאווינין [-הרי אנו לא רוצים להתפלל]. בנוסח אחר: מען מוז דאך גיין דאווינין, און ווייטער ווי קען מען גיין דאווינין [-הרי מוכרחים להתפלל, אבל איך אפשר לגשת להתפלל]. ואח"כ אמר: מ'וועט פארט גיין דאווינין [-בכל זאת אנו ניגשים להתפלל].

פי חסידות פליאם: 03-30-4444

הבית לכל אברך ובחור חסיד

נהורא ישרי בה

סיקור על ספרי חסידות

ספרי

הרה"ק רבי שניאור זלמן מלאדי בעל התניא זי"ע

"איך ניתן להכניס אייבישטער כה גדול בספר כזה קטן" קרא הרבי רבי זושא על ספר ליקוטי אמרים תניא. היה זה בעת אשר שלח רבינו בעל התניא את כתבי ידו אצל רעיו תלמידי המגיד לבקש מהם הסכמה לדבריו, הרבי רבי זושא התפעל מהם עד למאוד וקרא עליהם את האמור לעיל.

כאשר באים אנו לסקור את ספרי הרב בעל התניא והשו"ע, רעדה אחזתנו, מן האייבישטער הגדול והנורא הטמון בתוך כתבי בית הרב.

בטרם ניכנס להרחיב באופן פרטי בכל כתבי הרב, ננסה להגדיר עד כמה שקוטן שכלנו מנעת, את יחודיותם של ספרי בעל התניא, בין שאר ספרי הקודש של רבותינו הקדושים שרפי מעלה ובני עליה.

אשר בערה שם בבית המדרש שבמעוריש, נשמות ענק התלקטו שם מכל רחבי אירופה והעניקו חמה בקומתם. כאשר היה הרב המגיד פותח בדברי תורתו, היו מתלמידיו אשר מגודל קדושת המעמד ומגודל ההשגה שהתלהטה בתוכם היו מתעלפים או מסתובבים אנה ואנה נסערים ברעיונם, הרבי רבי זושא למשל, פעמים והיה יוצא החוצה מגודל סערותו.

כשרון עליון חונן רבינו הקדוש מלאדי, יכול היה לצמצם אורות ספיריים, סוגיות מורכבות, לבארם ולהפשיטם לאנשים שלא כערכו, אנשים פשוטים המבקשים דעת. כפי שעשה במלאכתו אותה הטיל עליו הרב המגיד בכתבת ספר הפסק האדיר שולחן ערוך הרב, כן עשה בספרו ליקוטי אמרים - תניא, שם ערך את דברי הרב המגיד ודרכו בקודש בצורת שולחן ערוך לעבודת ה', ובהירות וסדר כדרכו הגדולה.

ספרים רבים מלאים מזן אל זן באורות גבוהים ונישאים מבית מדרש המגיד ונכתבו על תלמידי המגיד הקדושים ותלמידיהם, ואין כאן המקום לפרטם ולזיילל כרוכלא. אמנם ייחודית היא דרכו של בעל התניא בכתבתו המסודרת כשולחן ערוך ומוכן לאכול סדר עבודה מסודר וקילורין ללב. ובהירות עטו, בלשונו לשון לימודים, ברחבות הדעת ועמקות השכל, אשר מי אנו כי נעריכם. כתב רבינו הקדוש בעל התניא את ספרו המרכזי ספר ליקוטי אמרים - תניא. ושאר ספריו נכתבו על פי דברות קדשו במקלות עם לפני תלמידיו הקדושים.

ורבינו בעל התניא היה יושב ומגלה רזי עולם, סודות מכשורו של עולם כפי שנדברו בין תלמידי חברתא קדישתא, מבארם אחת לאחת לתלמידיו ואת חלקם מעלה על הכתב לקיים הכתוב באגרת הבעש"ט הקדוש, שאמר לו משיח "לכשיפוצו מעיינותיך חוצה ויוכלו כולם לעשות ייחודים ועלויות כמותך".

הרה"ג ר' אשר ישעי' זלפרינד שליט"א
לרגל נישואי בנו החתן היקר
כמר אהרן מיכאל נ"ו
יה"ר שיזכה לרוות מהם
רוב נחת דקדושה וכט"ס

הרה"ח ר' ישראל [בר' גרשון] לוי שליט"א
לרגל נישואי בתו תחי' יה"ר שיזכה לרוות מהם
רוב נחת דקדושה וכט"ס

הרה"ח ר' משה זאב רויטמן שליט"א
לרגל הבר מצווה לבנו
הבה"ח יצחק ברוך נ"ו
יה"ר שיזכה לרוות ממנו רוב
נחת דקדושה וכט"ס

הרה"ח ר' אהרן מושקוביץ שליט"א
לרגל אירוסיו בנו החתן היקר
כמר שמעון נ"ו
יה"ר שהזיווג יעלה יפה ויזכו
לבנות בית נאמן בישראל

הרה"ח ר' דוד קליין שליט"א
לרגל אירוסיו בתו תחי' יה"ר שהזיווג יעלה יפה ויזכו לבנות בית נאמן בישראל

הרה"ח ר' מנדל כהנא שליט"א
לרגל אירוסיו בתו יה"ר שהזיווג יעלה יפה ויזכו לבנות בית נאמן בישראל

הרה"ג ר' אשר רוזן שליט"א
לרגל אירוסיו בתו תחי' עב"ג החתן היקר מאיר פריסטר נ"ו יה"ר שהזיווג יעלה יפה ויזכו לבנות בית נאמן בישראל

הרה"ח ר' מיכל שיף שליט"א
לרגל אירוסיו בנו החתן היקר
כמר ברוך חנינא יו"ט נ"ו יה"ר שהזיווג יעלה יפה ויזכו לבנות בית נאמן בישראל

הרה"ח שמואל קנר שליט"א
לרגל הבר מצווה לבנו
הבה"ח צבי אלימלך נ"ו יה"ר שיזכה לרוות ממנו רוב
נחת דקדושה וכט"ס

היכל המגיד ממעזריטש

הרה"ג ר' יהודה ווינרמן שליט"א
י"ר מכון יסוד החסידות

הסימן לעבודת ה' בראוי - הרגשת האפסות

רבי כלום חס ושלום אתה צריך לתשובה ביסורים וסגופים גדולים כאלה כו'.

והשיב לו... למדתי דרך הזה מבעל הבית אחד שבאתי לבית מלוננו ונתאכסנתי אצלו... וכבדני כערך הכבוד שעושיין לכל אדם מהמוני עם בני ישראל. ואחר כך יצא הקול בעיר שאני באתי לשם, ונתאספו כל בני העיר אנשים ונשים וטף כו', וכולם מכבדין אותי ומספרין בשבחי ומשמשיין אותי למאוד. ובראות הבעל הבית שכן הוא. התחיל גם הוא אחר כך לכבדני ככבוד גדול ונורא מאוד, ולעשות לי כל מיני יקר וגדולה כפי השגת ידו ויותר. וכשרציתי לצאת משם... ויפול הבעל הבית לפני רגלי ויבך ויתחנן לי לאמר ימחול נא כבוד תורתו לי על כבודו. ואמרת לי הלא כל הכבוד הזה עשית לי מאשר היה בידך ובכוחך לעשות. ומה היית יוכל לעשות עוד בכבודי. והשיבני אני מפייעך על השעה הראשונה שלא הייתי יודע במעלות גדולת אדמו"ר. ולא כבדתי בכבוד הראוי לכבודו הרמתה רק כפי שמכבדין שארי אנשים. על זה אני נופל לפני רגלי אדמו"ר ומבקש מלפניו יסלח אדוני לעבדו על מעט הכבוד שעשית לי שלא ידעתי אז בגדולת אדמו"ר.

ואלה הדברים נכנסו בתוך מעמקי לבי, אם בכבוד שבר ודם נפל לפני בבכי ובתחנונים שאסלח לו על העבר מכל שכן דכל שכן בגדולת יוצר בראשית, שידעתי בטוב אשר עתה נתרבה הדעת וההכרה אצלי ביותר ויותר מאשר ידעתי מאז, ועתה גדלה עבודתי ויראתי ואהבתי אליו ביתר שאת לפי ערך גדולת ההכרה בו. ועל העבר אני מתחנן ומבקש מלפניו ומסגף עצמי בסיגופים האלה, שימחול לי על מיעוט עבודתי וקטנות יראתי ואהבתי בימים שעברו, כי מצער הוא מאוד לפי ערך העבודה שראוי לעבדו ובאימה כאשר עתה אני מכיר בו. ולא זו בלבד שהיא בחינת הכלליות תשובה על העבר. אף גם בעור השם יתברך בכל יום ויום אני מכיר יותר בגדולתו לפי שכלי ועבודתו רבה נוספת אלי בכל עת. ובכל יום אני מתחרט ועושה תשובה שלמה על יום אתמול כי יעבור כמעט הכבוד הראוי, לפי אשר ידעתי ביום זה.

ישנן דרכים רבים בעבודת ה', ולכל אחד ישנו שורש מיוחד בעבודת ה' לפי שורש נשמתו. יש מי שעובד את ה' בגמילות חסדים, תמיד הוא גומל חסדים טובים עם בני אדם אחרים, יש מי שעובד את ה' במידת היסוד - להיות מקושר תמיד להקב"ה בכל כוחות הנפש, וכן יש דרכים רבים בעבודת ה'. אך ישנה עבודה אחת משותפת לכל העבודות - והיא הכוונה והתכלית - לעשות נחת רוח ותענוג לבורא כל עולמים.

ענין זה מבואר בזה"ק, בכך שכל אותיות הא"ב באו לפני הקב"ה בבקשה שהוא יברא בהם את העולם. כל אות מרמזת על עבודת ה' באופן אחר, למשל אותיות ג"ד מורות על גומל דלים (ענין שבת קד.), האות ט' מורה על מידת היסוד וההתקשרות, האות מ' מורה על גילוי מלכות שמים, אבל הבורא בחר באות ב' כדי לברוא בה את העולם, והיא האות ב' של תיבת בראשית המורה על ה'בינה' - עולם התענוג, כי השורש לכל העבודות היא הכוונה "לנחת לפני הבורא ברוך הוא" (דברות המגיד ויגש מאמר ג עמוד קיג).

בנוסף מבואר בזה"ק, שאע"פ שהעולם נברא על ידי האות ב', אמנם הארת הבורא יתברך היא האות אל"ף - גילוי אלקות, וידעית אלופו של עולם.

מכאן לומד רבינו המגיד, שלמרות שעבודת ה' צריכה להיות בתענוג, אין התענוג אלא כ'מעבר' לאור ה' אל כל המידות, אבל הגילוי עצמו אינו התענוג, אלא האלקות.

מכיון שכך, הסימן לאדם שהוא עובד את ה' כראוי, הוא שנתגלה עליו אלקות. והסימן לגילוי אלקות, הוא שהאדם מרגיש את עצמו כ'אין' מול הקב"ה, וככל שהוא עובד את ה' כך הוא מרגיש את עצמו יותר לאין ולאפס, מכיון שעל ידי עבודתו מתגלה אליו יותר גדלות הבורא.

ענין זה ידוע בסידורו של שבת (חלק שני הדרוש השלישי פ"ג) בשם "תשובת רב סעדיה גאון": על דרך ששמעתי בשם רב סעדיה גאון שפעם אחת בא אצלו אחד מתלמידיו פתאום בלילה ומצא אותו שהיה מתגלגל בשלג. והיה התלמיד עומד משתומם ונחרד ונרתת, ואמר לו רבי